

Ένα... εκρηκτική κοκτέιλ ελληνικού τραγουδιού, με χιουμοριστικά, ρεμπέτικα, σκωπτικά, λαϊκά, ελαφρά, παραδοσιακά, αρχοντορεμπέτικα και καντάδες ετοιμάζει ο συνθέτης Παντελής Αμπαζής στο «Χυτήριο»

▶ ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΑΜΠΑΖΗΣ

Έχει και το άσμα το «γελοίο» του

Χιουμοριστικά τραγούδια συνέλεξε για μια μουσική παράσταση στο θέατρο «Χυτήριο» ο συνθέτης Παντελής Αμπαζής

Του Πάνου Γεραμάνη

«Τα τραγούδια που έχουν χιούμορ και βγάζουν γέλιο είναι περισσότερο αληθινά και γνήσια από άλλο τραγούδι που θεωρούνται σοβαρά και στην ουσία αποδεικνύονται ανούσια και επιφανειακά». Ο μουσικός και συνθέτης Παντελής Αμπαζής έχει όσημ και θέση για το σατιρικό τραγούδι στην Ελλάδα και μιλάει στο «NEA» για την παράσταση που θα ανεβάσει στο θέατρο «Χυτήριο» από 29 Οκτωβρίου.

«Τα τραγούδια που θα παρουσιάζονται κάθε Παρασκευή και Σάββατο βράδυ στο «Χυτήριο» έχουν μια θεατρικότητα και πιστεύω πως θα κρατούν αμείωτο το ενδιαφέρον του θεατή-ακροατή», τονίζει ο Παντελής Αμπαζής. «Μια παράσταση με

χιουμοριστικά τραγούδια ήταν οκέψη μου εδώ και δέκα χρόνια. Όλο αυτό το διάστημα στις αθηναϊκές μουσικές σκηνές και στα κέντρα τα προγράμματα ήταν γεμάτα με τραγούδια παλιά, που ανακκλόνονταν από μαγαζιά σε μαγαζιά. Σκεπτόμουν πάντα ότι ο κόσμος που άκουγε τα ίδια, είχε βαρεθεί. Σπάνια άκουγες τραγούδια χαρούμενα που να βγάζουν γέλιο. Τά-

ρα που βρήκα συνεργάτες θεωρώ πως είναι η πιο κατάλληλη στιγμή. Οι επιλογές μας αρχίζουν από το 1920 και φθάνουν έως το 1990. Αναφέρω ορισμένα: Το παραδοσιακό «Ανέβηκα στην πιπεριά», «Στο Λινάρδου την ταβέρνα» του Πάνου Τούντα, «Θα πάω στη ζούγκλα με τον Τερζόν» και «Του άνδρα του πολλά βαρύ» του Γιάννη Μαρκάπουλου, ο «Καυταλιανός» του Μάνου Λοΐζου, «Η αυγουλού», «Το μανιβάκι», «Το γαϊδουράκι», «Τα φουρά», «Ο κόκορας» που έχουν γράψει οι Βαμβακάρης, Τσιτσάνης, Μπαγιαντέρας, Μητσάκης, Ζαμπέτας και άλλοι γνωστοί δημιουργοί του λαϊκού τραγουδιού, αλλά υπάρχουν και τραγούδια αρχοντορεμπέτικο του Νίκου Γούναρη, όπως «Μια κότα στρουμπουλή», «Αυτός ο άλλος», «Η μάνα μου με δέρνει».

Τα τραγούδια με χιούμορ έχουν ακριβό λογά, αφού γράφτηκαν από κορυφαίους συγγραφείς και σπικουργούς όπως οι Αλέκος Σκελλόριος, Γιώργος Γιαννακόπουλος, Χαράλαμπος Βασιλειάδης, Ευτυχίο Παπαγιαννοπούλου». Στο πρώτο μέρος του προγράμματος ανάμεσα στα τραγούδια θα υπάρχουν πρόβα με νούμερα από τον ηθοποιό Μιχάλη Ποιμενίδη. Στο δεύτερο μέρος, στο λαϊκό πάλο θα ακούγονται τα τραγούδια του γέλιου, με πλήρη λαϊκή ορχήστρα. Ενδιάμεσα δύο χορευτές θα χορεύουν τονγκό τη «Μαύρη Φορνή» του Μάνου Χατζιδάκι και το «Χορευτής εκ Παρισίων» του Μωτίση Ροντρίγκεζ σε στίχους Λογύ (Γιάννης Λογοθέτης) που είχε τραγουδήσει σε παράσταση ο Θύμιος Καρακοτσάνης.

Ο Παντελής Αμπαζής έχει γράψει ένα λαϊκό τονγκό «Ο μουζουκομάχος», που θα είναι ενσωματωμένο στο δεύτερο μέρος του προγράμματος. Η ακουστική επιμέλεια είναι του Μιχάλη Μητρούση, η μουσική του Παντελή Αμπαζή και η ενορχήστρωση του Νίκου Κούρου. Η ορχήστρα θα αποτελείται από τους Δημήτρη Στεφανιάδη, Μαρία Κάλλια, Ανδρέα Χριστοδάκου, Μάριο Καρατζίο, Γιώργο Κομπογιάννη και Μωυσή Ασσέρ.

Ντεριντά: φιλ

Ο θάνατος του Ζακ Ντεριντά φέρνει ξανά στο προσκήνιο έναν (παλιό) πόλεμο για το έργο του Γάλλου φιλοσόφου και τη σημασία του. Καθηγητές και ειδικοί διασταυρώνουν τα ξίφη τους στα «NEA»

Επιμέλεια:

Μανώλης Πιμπλής

Ο Γάλλος φιλόσοφος Ζακ Ντεριντά ήταν ένας από τους μεγάλους πρωταγωνιστές της δυτικής σκέψης κατά τις τελευταίες δεκαετίες τόσο σε αυτή όσο και στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού. Είχε φανατικούς οπαδούς αλλά και φανατικούς εχθρούς. Όλοι αναγνωρίζουν την επιρροή του και δεν είναι τυχαίο ότι ανάμεσα στα πολλά αφιερώματα στον Τύπο φιλοξενηθήκαν και άρθρα μεγάλων διανοούμενων όπως ο Γιούργκεν Χάμπερμας («Liberation»), που έγραψε για τις υπόγειες φιλοσοφικές συγγενείες Ντεριντά και Αντόρνο. Δεν είναι όμως τυχαίο ότι πριν καλά καλά πραγματοποιηθεί η κηδεία του (πολιτική κηδεία χωρίς επικηδεία και καύση) ενώπιον φίλων του από όλο τον κόσμο, εμφανίστηκαν άρθρα επιθετικά (κυρίως στον αγγλοσαξονικό Τύπο, χωρίς να λείπουν και από τον ελληνικό) που είτε αναρωτιόταν αν κατάλαβε κανείς ποτέ τον Ντεριντά είτε εύχονταν μαζί με το σώμα του να ταφεί και η ίδια του σκέψη! «ΤΑ ΝΕΑ» φιλοξενούν έναν διάλογο αποτίμησής του έργου του Ζακ Ντεριντά ανάμεσα σε Έλληνες διανοούμενους, που έχουν και στο παρελθόν κονταροκτυπηθεί για το ίδιο ζήτημα.

Πήγε τη φιλοσοφία στα όριά της

Του Γιώργου Βέλτσου

Ε, λοιπόν, πράγματι, το έργο του Ντεριντά βρίσκεται επακριβώς στη θέση του, δηλαδή στον τάφο του Ντεριντά, οδηγώντας από εκεί τη φιλοσοφία προς μια άλλη, «πέραν του τάφου», διάνοξη: προς το όριό της. Κίνηση, εντούτοις, αδιέφορη για όσους προσκολλώνται στην εσωτερικότητα της συνειδήσεως, και δεν προούντι από την αυτοπέδικτη πρόταση του Ντελέζ: «Φιλοσοφία είναι η τέχνη να σχηματίζεις, να επινοείς και να κατασκευάζεις έννοιες».

Ο Ντεριντά έγραψε, διεκδικώντας για τη γραφή του «το δικαίωμα στον θάνατο». Το περιβόητο: «Δεν υπάρχει το εκτός-κειμένου», δεν αποκλείει, ασφαλώς, την πραγματικότητα, εκθέτει όμως τη σκέψη σε μια «εργασία πένθους», διαμορφώνοντας δι' αυτής μιν ευθύνη απαρητικής μορφής. Η ομολογία του Ντεριντά στις Συνομιλίες: «Δεν γνωρίζω προς τα πού οδεύει το έργο μου», υποδηλώνει ότι η απορητική δομή του κειμένου εντείνει το κρσίμο των αποφάσεων και την ελευθερία των επιλογών.

Γνωρίζουμε, από τον Φρόνι, ότι

Έκουν γυριστεί τρεις ταινίες για τον Ζακ Ντεριντά, οι δύο μάλιστα είναι αμερικανικές παραγωγές: «Ghost Dance» (1983), «D' ailleurs, Derrida» (2000), «Derrida» (2002). Ο Ντεριντά υπήρξε φιλόσοφος που επηρέασε όσο ελάχιστα τη δυτική σκέψη (σε όλο το φάσμα των επιστημών όπως και στη λογοτεχνική κριτική) και κάποιοι θεωρούν ως μία από τις αιτίες αυτές της επιρροής το επικοινωνιακό του χάρισμα

κάθε ανθρώπινη ζωή επεξεργάζεται για την ιδιοσυγκρασιακή φωντασίωση. Στην περίπτωση του Ντεριντά, η φωντασίωση αυτή είναι ο θάνατος. Συμβάν εξωτερικό, αλλά και εργογονόμο μέσο.

Τι μπορεί να σημαίνουν όλα αυτά για την αναλυτική φιλοσοφία ή την κριτική; Σημαίνουν μια στρατηγική (ο Παγιάργης, προχθές, την αποκάλεσε «σοφή δεξιοπάτη»), διά της οποίας μπορούμε να φιλοσοφούμε, αλλά κυρίως να ζούμε ως φιλοι της σοφίας, αναγνωρίζοντας το απλούστατο: «Το νόημα δεν είναι ούτε πριν, ούτε μετά την πράξη». Και, επιπλέον, το «γινόμενα αυτών των δύο εννοιών (νόημα, πράξη) θέτει το κατ' εχόντων φιλοσοφική ερώτηση: «Τι εστί;» (Τι εστί νόημα, τι εστί πράξη).

Τον ρωτούν σε συνέντευξη στο «Magazine Littéraire» (Μάρτιος 1991): Υπάρχει φιλοσοφία του Ντεριντά; Όχι. Συγκεκριμένα, δεν υπάρχει μήνυμα. Όχι. Υπάρχει κανονιστικότητα; Δεν υπάρχει παρά αυτό.

ΥΓ. Λεπτομέρεια από τη «δεξίωση» του θανάτου του Ντεριντά στην Ελλάδα: ο καθηγητής της Φιλοσοφίας Γ. Βώκος κλείνει ανενδόιστα το άρθρο του στο «Βήμα της Κυριακής» ως εξής: «Ο Ντεριντά, τελευταίο, διαπραγματεύτηκε το τέλος του μέσω των ερμηνειών». Αλλά ποιος είναι ο πεθαμένος; Και ποιος ανάμεσά μας, ο νεκρός;

Ο Γιώργος Βέλτσος είναι καθηγητής στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, συγγραφέας και ποιητής.